

دوربین نت

Festival.Doorbin.net

خبر نامه چهارمین جشنواره عکس خبری دوربین نت
شماره ۵ - پنجشنبه ۲۱ آبان ۱۳۸۸

در حاشیه برگزاری مراسم اختتامیه

جشنی باشکوه

صفحه ۲

اسماعیل عباسی، منتقد عکس

عکاس متعهد دارای فلسفه است

عباسی، از «جیمز ناکتوی»، «دیوید سیمور» و «دان واینر» به عنوان نمونه های بارز عکاسان مشتاق نام برد، او گفت: «دیوید سیمور با گلوله مسلسل چی مصری کشته شد. دان واینر نیز در سقوط هواپیما جان سپرد.»
گرامیداشت عکاسانی که امسال در جمع عکاسان حضور نداشتند، از نگاه این منتقد عکس، مهم ترین بخش اختتامیه امسال بود. گفتنی است مسئولان برگزاری چهارمین جشنواره دوربین نت در پایان سخنرانی این استاد عکاسی تندبسی طلایی جشنواره را به نشانه تقدیر از چندین سال تلاش این استاد عالیقدر عکاسی به وی اعطا کردند.

اسماعیل عباسی یکی از منتقدان پیشکسوت عکس با حضور در اختتامیه جشنواره چهارم دوربین نت برای حضار به سخنرانی پرداخت.
«اسماعیل عباسی»، منتقد عکس در صحبت های خود، به گروه خاصی از عکاسان اشاره کرد. این گروه، عکاسان مشتاق یا عکاسان درگیر بودند. عباسی درباره آن ها توضیح داد: «برای این گروه معدود از عکاسان، مساله مالی عکاسی، هدف نیست.»
وی از اندیشه قدرتمند این عکاسان به عنوان عاملی برای تمایز آن ها از دیگر عکاسان نام برد و گفت: «عکاس متعهد، دارای فلسفه است، او به جهان می اندیشد.»

اول کلام

املای نانوشته...

الهام صالح |

قصه، قصه، قصه باز کردن نوشتابه نیست. قصه، قصه واقعیت است. واقعیت که می گوید: «املای نانوشته، بی غلط است.»
مدیر سایت عکس دوربین نت، قلم و کاغذ به دست گرفت و شروع به نوشتن کرد. از پیش پیدا بود که این املا دشوار است. ممکن بود واژه ها اشتباه نوشته شود. ممکن بود نمره، نمره ردی باشد. ممکن بود...
اما این املا باید نوشته می شد، املای پرغلت، بهتر از املای نانوخته بود. این قصه، قصه واقعیت است. واقعیت که می گوید: «املای نانوخته، بی غلط است.»
اما قصه، از کجا شروع شد؟ از نام های مستور در کاغذها، از رویان هایی که نام ها را قاب گرفت، از برنده گان، از اجرا. قصه شروع شد، قصه یک املا. این املا بی غلط نبود. اجرای ضعیف، ناهماهنگی ها و شاید غلط های دیگر. اما برخی از واژه های این املا، تکان دهنده بود. صدای حق هق زبانه ای که در سالن پیچید، بغض هایی که فروخورده شد، اشک هایی که بر پهنای صورت ها نشست...

تصویر آن ها که نبودند، بر پرده سالن جای گرفت تا خود اثباتی باشد بر این که ما با دیار فراموشی بیگانه ایم. و اگر این املا، هزار هزار غلط داشت، این واژه های درست، همه غلط ها را پاک کرد.

قصه، قصه واقعیت است. واقعیتی که می گوید: «املای نانوخته، بی غلط است.»
کارگاه هایی برگزار شده، فیلم هایی به نمایش درآمده تا امروز. نقص هایی هم وجود داشته بی شک. نقص هایی که گردانندگان جشنواره، به آن واقف اند قطعا، نقص هایی که امسال هست، اما سال بعد نیست. هر چه نباشد این جشنواره، یک کودک چهارساله است، کودکی که اشتباه، اقتضای شرایط سنی اوست.
نه! قصه، قصه توجیه نیست. قصه واقعی یک املا است، املایی که حتی اگر پر غلط باشد، بهتر از املای نانوخته است. قصه، قصه واقعیت است. واقعیتی که می گوید: «املای نانوخته، بی غلط است.»